

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/175/2024
Identifikačné číslo spisu:	1514224800
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1514224800.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Věry Nevedelovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v spore žalobcu: F. J., narodený Y., B., zast. advokátom Mgr. Miroslavom Golianom, Bratislava, Budatínska 16, proti žalovanej: Nezisková organizácia IT v kurze, Bratislava, Panónska cesta 3604/17, IČO: 45 736 502, zastúpená splnomocneným zástupcom D. V., nar. Y., B., o zaplatenie 2.300 eur s príslušenstvom, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 56C/215/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. novembra 2023 sp. zn. 16Co/100/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (teraz spor spadajúci pod Mestský súd Bratislava IV), (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) platobným rozkazom z 3. decembra 2014 č. k. 26Ro/2213/2014-17 uložil žalovanej, aby do 15 dní od jeho doručenia buď zaplatila žalobcovi 2.300 eur s príslušenstvom a nahradila mu trovy konania, alebo aby v tej istej lehote podala proti platobnému rozkazu odpor.

2. Okresný súd uznesením z 9. marca 2015 č. k. 56C/215/2014-27 odpor odmietol ako neodôvodnený (§ 174 ods. 3 písm. b) OSP). Uviedol, že odpor žalovanej neobsahuje žiadne odôvodnenie, žalovaná vo svojom podaní len uviedla, že odpor podáva z dôvodu neexistencie záväzku a ako účastník bola o následkoch podania odporu bez odôvodnenia poučená, preto súd aplikoval vyššie uvedené zákonné ustanovenie.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej uznesením z 30. júna 2015 sp. zn. 9Co/185/2015 uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) na dovolanie žalovanej uznesením z 30. marca 2017 sp. zn. 2Cdo/74/2016 zrušil uznesenie krajského súdu z 30. júna 2015 sp. zn. 9Co/185/2015 a uznesenie okresného súdu z 9. marca 2015 č. k. 56C/215/2014-27 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu, že konanie a rozhodnutie súdov nižšej inštancie bolo postihnuté vadou konania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP.

5. Okresný súd rozsudkom z 15. januára 2020 č. k. 56C/215/2014-231 výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej priznal vo vzťahu k žalobcovi plnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

5.1. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z nasledujúceho skutkového stavu: Žalobca podal žalovanej v septembri 2012 prihlášku na štúdium kariérneho vzdelávacieho programu ACCP súbežne s bakalárskym štúdiom v odbore aplikovaná informatika na Fakulte informatiky Paneurópskej vysokej školy. Tvrdil, že mal záujem o denné bakalárske štúdium. Rozhodnutím žalovanej z 20. septembra 2012 bol žalobca prijatý na bakalárske štúdium Aplikovanej informatiky v študijnom odbore 9.2.9. v dennej forme štúdia na Paneurópskej vysokej škole v akademickom roku 2012/2013. Spolu s rozhodnutím o prijatí mu boli doručené informácie o tom, že informácie o zápise získa na webovej stránke fakulty. Súčasne bol informovaný, že k zápisu na štúdium je potrebné uhradiť školné vo výške 2.000 eur v lehote do 26. septembra 2012. E-mailom žalovanej z 21. septembra 2012 bol zasielaný rozvrh hodín, žalobca bol informovaný o predmetoch. Termín zápisu bol určený na deň 28. septembra 2012, následne bol žalobca elektronicky informovaný o zahájení prvého trimestra štúdia ACCP dňom 1. októbra 2012 spolu s oznámením miesta výkonu štúdia, priebehu štúdia v týždni od pondelka do štvrtka od 17.00 hod. do 21.00 hod.

5.1.1. Žalobca s poukazom na tento časový sled oznámení o priebehu štúdia žalovanou dôvodil, že z vyššie uvedených informácií, ktoré poskytla žalobcovi vyplýva rozdelenie štúdia na trimestre, a teda ide o zmenu, ktorá spočíva najmä v časovom rozložení štúdia z pôvodne deklarovaných 3 rokov štúdia v šiestich semestroch do 2 rokov, a teda troch trimestrov. Žalobca dôvodil, že pokiaľ by mal pri podávaní prihlášky vedomosť o tom, že štúdium sa nebude realizovať v takom rozsahu, ako boli informácie na internetových stránkach žalovanej, tak by sa na také štúdium neprihlásil. Zhustený študijný program do 2 rokov nevyhovoval žalobcovi aj z dôvodu jeho zamestnania a nedostatočného času na relax. Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že pri štúdiu sa bolo potrebné presúvať, konkrétne uviedol, že štúdium na PEVŠ Fakulte aplikovanej informatiky prebiehalo na inej adrese, ako sa malo realizovať štúdium ACCP. Čas 15 minút na presun z ul. Tematínskej na ul. Panónsku, pokiaľ sa nepresúva autom, je nedostatočný. Dôvodil, že mal záujem o komfortné štúdium VŠ, nie štúdium v strese a súčasne nezvládateľné s výkonom pracovnej činnosti.

5.1.2. S ohľadom na uvedené vo všeobecných podmienkach žalovanej, ktoré sa vzťahovali na jednotlivé formy štúdia súd uviedol, že formulár - prihláška žalobcu na štúdium kariérneho a vzdelávacieho programu ACCP súbežne s bakalárskym štúdiom v odbore aplikovaná informatika na Fakulte informatiky PEVŠ z 28. augusta 2012 sa svojím obsahom líši od formulára - prihlášky na štúdium ACCP. Vo formulári - prihlášky ACCP v bode 14./ sa uvádza možnosť „chcem využiť akciu 1. trimester zadarmo“. Žalobca v zmysle podanej prihlášky sa rozhodol k úhrade školného formou 3 x 2.300 eur ročne. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že pokiaľ žalobca komunikoval so žalovanou prihláškou na štúdium z 28. augusta 2012 nebola k štúdiu, o ktoré prejavil záujem, ponuka žalovanej na štúdium 1. trimestra zadarmo. Strany sporu dospeli v priebehu konania k zhode, že žalobca potom študoval v 2-ročnom študijnom odbore.

5.2. Súd hodnotením listín, ktoré boli v konaní preukázané mal za to, že v čase, keď žalobca podával prihlášku mu podmienky, ktoré k tejto forme štúdia ponúkala žalovaná vyhovovali, rozhodol sa dobrovoľne pre takéto štúdium. Kampaň, ktorú žalovaná marketingovo komunikovala k bezplatnému štúdiu 1. trimestra, zaujala žalobcu. Následne odo dňa 10. októbra 2012 žalobca začal komunikovať so žalovanou, t. j. 2 mesiace akceptoval 3-ročné štúdium, na ktoré nastúpil po zápise. Následne dňa 29.

novembra 2012 žiadal žalovanú o preradenie do 2-ročného odborného programu, teda cca 3 mesiace študoval v 3- ročnom štúdiu. Po absolvovaní štúdia v čase od 1. októbra 2012 do 9. februára 2013 žalobca získal osvedčenie o absolvovaní akreditačného vzdelávacieho programu. Žalovaná vyhovelá žiadosti žalobcu o preradenie do 2-ročného štúdia, teda žalobca dokončil prvý trimester 2-ročného štúdia. Pokiaľ sa žalobca v konaní domáhal na žalovanej vrátenia alikvotnej čiastky zaplateného školného s poukazom na všeobecné podmienky žalovanej vyplýva, že pri jednostrannom ukončení štúdia študentovi nevzniká nárok na vrátenie školného za aktuálny akademický rok. Zo všeobecných podmienok súčasne vyplýva, že „poskytovateľ výučby má právo zmeniť obsah, harmonogram výučby jednotlivých predmetov, resp. semester“. Súd dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, nepresvedčil súd o tom, že mu prislúcha nárok na vrátenie školného.

5.3. V súvislosti s ostatnými tvrdeniami strán sporu v konaní uvádzanými súd poukázal na závery vyplývajúce z uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 a II. ÚS 78/05, podľa ktorých súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

5.4. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. (ďalej aj „CSP“) o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP.

6. Krajský súd na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. novembra 2023 č. k. 16Co/100/2020-290, výrokom I. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a výrokom II. žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6.1. Pokiaľ žalobca podanú žalobu založil na tom skutkovom tvrdení, že listom zo 7. októbra 2012 „odstúpil“ od štúdia a z toho dôvodu sa domáhal od žalovanej vrátenia školného, odvolací súd zdôraznil, že hoci žalobca právny úkon zo 7. októbra 2012 označil ako „odstúpenie“ od štúdia, a aj v podanom odvolaní používa pojem „odstúpenie“ nejedná sa o právny úkon odstúpenia od zmluvy, ktorého právnym následkom je zrušenie zmluvy od začiatku podľa § 48 OZ. Z obsahu listiny zo 7. októbra 2012 označenej ako „odstúpenie“ od štúdia totiž vyplýva, že toto „odstúpenie“ od štúdia je jednostranným ukončením štúdia podľa článku V písmeno b) všeobecných podmienok, ktoré upravujú podmienky jednostranného ukončenia štúdia a žalobca aj v konaní na odvolacom súde potvrdil, že tomuto právnemu úkonu žiaden iný význam neprisoval. Z obsahu článku V bod 2 všeobecných podmienok zároveň vyplýva, že pri jednostrannom ukončení štúdia zo strany študenta, záväzky strán zanikajú dňom ukončenia akademického roku, v ktorom bolo žalovanej doručené oznámenie o ukončení štúdia; je pritom bez významu, či sa študent v danom akademickom roku výučby zúčastňoval alebo nie. Z obsahu článku V bod 1 písmeno b) všeobecných podmienok je zároveň zrejmé, že študent má možnosť jednostranným právnym úkonom ukončiť štúdium v ktoromkoľvek jeho štádiu a z akéhokoľvek dôvodu. Je potom nutné konštatovať, že samotné dôvody, ktoré žalobca uviedol v listine zo 7. októbra 2012, či vnútorná pohnútko, ktorá žalobcu viedla k ukončeniu štúdia podľa článku V bod 1 písmeno b) všeobecných podmienok, sú bez právnej relevancie. A pretože právnym následkom jednostranného ukončenia štúdia zo strany žalobcu bol zánik záväzkov oboch zmluvných strán (až) dňom ukončenia akademického roku, žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na vrátenie školného za daný akademický rok, čo napokon explicitne vyplýva aj zo znenia článku V bod 3 všeobecných podmienok. K tomuto záveru napokon dospel aj súd prvej inštancie, i keď treba uviesť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku úvahy súdu prvej inštancie a skutkové zistenia, z ktorých pri tomto závere vychádzal, neboli jasne a zrozumiteľne vyjadrené. A pretože žalobca netvrdil a v konaní nebolo ani preukázané, že k ukončeniu štúdia došlo pred ukončením akademického roku iným právne relevantným spôsobom, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, vo výroku vecne správne, potvrdil.

6.2. Na margo tvrdenia žalobcu v priebehu odvolacieho konania, že ustanovenie článku V bod 3 všeobecných podmienok je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. e) a písm. h) OZ odvolací uviedol, že sa s týmto nestotožňuje. Hoci je možné konštatovať, že právny vzťah medzi

žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, v danom prípade nenastala ani jedna zo zákonom predpokladaných situácií uvedených v § 53 ods. 4 písm. e) a písm. h) OZ. Ustanovenie článku V bod 3 všeobecných podmienok neupravuje možnosť žalovanej nevydať žalobcovi plnenie (nevrátiť školné) v prípade neuzavretia zmluvy, či v prípade odstúpenia od zmluvy; upravuje nárok žalovanej za obdobie trvajúcej existencie záväzku po jednostrannom oznámení ukončenia štúdia zo strany študenta. V bode 3 všeobecných podmienok neupravuje, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej školné aj vtedy, ak si žalovaná nesplní svoj záväzok.

6.3. Pokiaľ žalobca v priebehu konania na súde prvej inštancie začal tvrdiť, že nárok na vrátenie školného 2.300 eur má z dôvodu, že žalovaná 3-ročný semestrálny študijný program ACCP neotvorila, a teda mu neposkytla dohodnuté plnenie, pričom namietal, že súd prvej inštancie sa s týmto tvrdením v napadnutom rozsudku nijako nevysporiadal a podstatnú časť svojej odvolacej argumentácie založil na odôvodňovaní správnosti práve tohto tvrdenia, odvolací súd uvádza, že ide o skutkové tvrdenie, na ktorom žalobca podanú žalobu nezaložil a v priebehu konania na súde prvej inštancie nežiadal ani o zmenu žaloby zmenou rozhodujúcich skutkových tvrdení. Toto tvrdenie žalobcu preto nemohlo mať žiadnu relevanciu k predmetu sporu tak, ako ho žalobca vymedzil podanou žalobou; súd prvej inštancie preto nebol povinný sa s týmto tvrdením žalobcu v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadať. Bez právnej relevancie k predmetu sporu tak, ako bol vymedzený podanou žalobou, sú aj podmienky 2-ročného štúdia ACCP (vrátane možnosti štúdia prvého trimestra zadarmo). Na uvedenom základe odvolací súd preto odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil za v celom rozsahu nedôvodné.

6.4. Nad rámec dôvodov, pre ktoré bolo potrebné žalobu zamietnuť uviedol, že ani samotné tvrdenie žalobcu, že žalovaná neposkytla žalobcovi dohodnuté plnenie, nezakladá samo osebe nárok žalobcu na vrátenie zaplateného školného; k tomu musí pristúpiť ďalšia právna skutočnosť, s ktorou je takýto právny následok spojený; jej existenciu žalobca v konaní netvrdil. K tejto otázke, odvolací súd okrajovo tiež poznamenáva, že je pravdou, že žalovaná ponúkala v akademickom roku 2012/2013 dva programy, a to 2-ročné a 3-ročné štúdium ACCP s odlišnými podmienkami úhrady ceny štúdia, harmonogramom štúdia a dĺžkou štúdia, pričom 3-ročný vzdelávací cyklus bol rozdelený do semestrov a prebiehal súbežne s bakalárskym štúdiom na Fakulte informatiky Paneurópskej vysokej školy, 2-ročné štúdium bolo rozdelené do trimestrov a malo byť úplne nezávislé od harmonogramu štúdia Paneurópskej vysokej školy. Žalobca si podal prihlášku na štúdium kariérneho vzdelávacieho programu ACCP súbežne s bakalárskym štúdiom v odbore aplikovaná informatika na Fakulte informatiky Paneurópskej vysokej školy, teda na 3-ročné štúdium, ktoré malo prebiehať súbežne s bakalárskym. Mal za to, že toto nebolo otvorené, nakoľko dostal pozvánku na štúdium do 1. trimestra ACCP. Z vyjadrení žalovanej už v konaní na súde prvej inštancie (napr. záverečná reč) a tiež v odvolacom konaní však vyplynulo, že 2-ročný a 3-ročný program ACCP bol obsahovo totožný, preto sa oba programy volali ACCP. Jedinou zmenou v danom konkrétnom roku bolo, že žalovaná sa dohodla s vysokou školou na 3-ročnom programe s tým, že program ACCP časovo zosúladi s ich bakalárskym štúdiom; tomu prispôbili aj podmienky a na to spustili reklamnú kampaň. To, v čom sa teda odlišovalo 2-ročné a 3-ročné štúdium bolo časové obdobie a platobné podmienky na kalendárne roky. Keďže v danom roku 3-ročné štúdium otvárali prvýkrát a niekoľko rokov predtým ponúkali iba 2-ročné štúdium, tak aj v e-mailovej komunikácii uviedli „Pozývame Vás na trimester“. Štúdium, ktoré otvorili v akademickom roku 2012/2013 sa ale zhodovalo so semestrom. Aj v prezenčnej listine mali uvedené „trimester“, lebo mali materiály, ktoré už mali štandardne pripravené a používali ich už predtým. Časovo sa to ale zhodovalo so semestrom. Otvorili teda 3-ročné štúdium. Je tiež pravdou, že obe skupiny spojili do rovnakého časového harmonogramu, avšak prispôbili to 3-ročnému štúdiu; dĺžka štúdia bola ekvivalentom 3-ročného štúdia, nebol žiaden trimester, pretože to nebolo ani technicky možné; prvý semester trval do januára; ak by to bol trimester, štúdium by nemohlo skončiť v júni (je všeobecne známe, že prvý semester tzv. zimný, trvá zvyčajne od septembra do januára a druhý semester, tzv. letný, trvá od februára do júna, pozn. odvolacieho súdu). Prvý semester tohto 3-ročného štúdia teda bol otvorený a žalobca ho plnohodnotne absolvoval. Harmonogram výučby študentov 2-ročného a 3-ročného štúdia bol zjednotený a zrealizovaný v súlade s harmonogramom 3-ročného štúdia; všetci študenti bez ohľadu na splátkový kalendár skončili v 1. polroku roku 2015.

6.5. Tvrdenia žalovanej o tom, že v akademickom roku 2012/2013 bol otvorený 3-ročný študijný program ACCP podporujú aj listinné dôkazy založené v spise. Z ich porovnania je nepochybné, že štúdium ACCP prebiehalo súbežne s bakalárskym štúdiom, ktoré bolo trojročné, semestrálne (výučba bakalárskeho štúdia začínala 22. septembra 2012 a končila 18. decembra 2012, mesiac január je tzv. skúškovým obdobím; výučba štúdia ACCP začala o týždeň neskôr, 1. októbra 2012 a končila skúškami v januári 2013). Štúdium, ktoré sa v jednom akademickom roku člení na semestre, má dva semestre (§ 61 ods. 2 veta prvá zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách). Na uvedenom nič nemení ani tá skutočnosť, že žalovaná zaslala žalobcovi e-mail, v ktorom uvádza, že ho pozýva na „1. trimester štúdia ACCP“, či používala pojem „trimester“ aj v iných dokumentoch. Táto nezrovnalosť síce mohla u žalobcu na prvý dojem vyvolať určitú pochybnosť o tom, či bol pozvaný „na správne štúdium“, avšak tak ako bola vysvetlená žalovanou v priebehu konania, mohol o vysvetlenie požiadať aj žalobca po doručení e-mailu. Podstatné však je, že táto skutočnosť sama osebe nemôže viesť k záveru, že ide o dôkaz preukazujúci, že žalovaná v akademickom roku 2012/2013 neotvorila 3-ročný semestrálny študijný program ACCP, na ktorý sa prihlásil žalobca, a ktorý mal prebiehať súbežne (i keď nezávisle) s bakalárskym štúdiom. Žalobca v priebehu celého konania napokon ani nevysvetlil, z čoho konkrétne (okrem toho, že žalovaná použila termín „trimester“) vyvodzoval, že štúdium v jednom akademickom roku bolo rozvrhnuté do trimestrov. Uvedené platí tiež o dochádzkovej listine žalovanej, na ktorej je síce uvedené „trimester“, avšak z obsahu ktorej vyplýva, že obsahuje zoznam študentov Bc + ACCP, t. j. zoznam študentov študujúcich popri štúdiu ACCP aj bakalárske štúdium.

6.6. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

7.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ uviedol, že odôvodnenie odvolacieho súdu nemožno pokladať za ústavne konformné, lebo jeho skutkové zistenia a vyjadrenia nie sú dostatočne jasné a zrozumiteľne vyjadrené, neuvádza, z akých dôkazov vychádzal, alebo dôkazy, o ktoré svoje rozhodnutie opiera, jeho skutkové zistenia nemôžu podporiť, lebo z ich obsahu súdom tvrdené skutočnosti nevyplývajú, ale najmä ich nepodporujú. Dovolateľ má za to, že ustálenie otázky o tom, či žalovaná v školskom roku 2012/2013 otvorila 3-ročný program, je pre zákonné rozhodnutie rozhodujúce; vzhľadom k tomu, že súdy majú opačný názor, mal by dovolací súd rozhodnúť, či závery oboch súdov nezasahujú do práva na spravodlivý proces, keď na podklade listinných dôkazov dospel k iným právnym záverom, aké vyplývajú z dôkazov v spise založených, a to v súlade s ustanovením § 420 ods. 1 písm. f) CSP, keďže podľa žalobcu je z listinných dôkazov nepochybné, že žalovaná 3-ročné štúdium neotvorila a odvolací súd niektoré dôkazy, ktoré v konaní vykonal, do svojho rozhodnutia nevloží.

7.2. Odvolací súd v bode 36. svojho rozhodnutia konštatuje, že žalobca sa domáhal vrátenia uhradeného školného v žalovanej sume po tom, ako listom zo 7. októbra 2012 „odstúpil“ od štúdia vzdelávacieho programu ACCP z dôvodu podstatných zmien pôvodne žalovanou deklarovaného študijného programu čo do predmetov štúdia, časového rozloženia a rozvrhu vyučovacích hodín, s čím sa nemožno stotožniť. Odvolací súd nariadil až tri pojednávania, a na každom z nich žalobca opakovanie uviedol, že vrátenie školného žiada preto, lebo žalovaná v danom školskom roku neotvorila ten študijný program ACCP, do ktorého sa prihlásil, do ktorého vyplnil prihlášku, lebo z dvoch študijných programov, ktoré žalovaná ponúkala a mala umožniť záujemcom v školskom roku 2012/2013 študovať, otvorila iba jeden, a to „Odborný vzdelávací program ACCP“. Iba tento umožnil záujemcom študovať bez toho, aby ho zmenila, teda v takom rozsahu čo do dĺžky štúdia a predmetov, v akom ho ponúkala, či prezentovala. Žalovaná preto nemohla zmeniť študijný program, ak ho poskytovala v takom rozsahu, v akom ho ponúkala. Išlo o 2-ročný program ACCP, do ktorého sa žalobca neprihlásil, a do ktorého nevyplnil prihlášku. Od „Kariérneho vzdelávacieho programu ACCP“ neodstúpil preto, že žalovaná zmenila harmonogram jeho štúdia tak, ako uvádza odvolací súd, ale preto, lebo ho v školskom roku 2012/2013 neotvorila.

7.3. Odvolací súd v bode 39. odôvodnenia uvádza, že za dva týždne, september - október došla e-mailom žalobcovi pozvánka na prvý trimester, nie semester, teda do 2-ročného programu. Ale toto nie je pravda, a nevplýva to ani z listinných dôkazov založených v spise. Vete, v ktorej odvolací súd uvádza, že za dva týždne došla e-mailom pozvánka do trimestra, predchádza veta: „Zaplatil 2.300 eur“, ktorá suma bola na účet žalovanej pripísaná 21. septembra 2012. Je vylúčené, aby od úhrad školného žalobca od žalovanej obdržal pozvánku do trimestra za dva týždne, lebo tú obdržal 28. septembra 2012, čo je 7 dní od úhrady školného. Keďže v bode 39. odvolací súd neuvádza, že vyššie tvrdené je preberaním vyjadrení žalobcu, potom sa musí jednáť o tvrdenie odvolacieho súdu, ale toto jeho vyjadrenie, vzhľadom k tomu, že presný deň doručenia pozvánky do trimestra potvrdzuje listinný dokaz, môže byť len výsledkom jeho fabulácií. Nemožno opomínať, že žalobca pred odvolacím súdom uvádzal skutočnosti, ktoré sa stali pred viac ako 11 rokmi, a preto nemožno vylúčiť ani určitú odchýlku v uvádzaných dátumoch.

7.4. V tom istom bode 39. odvolací súd konštatuje, že žalobcovi nástup do trimestra nevyhovoval, pretože peniaze si požičal a uvažoval ich splatiť. Toto nie je pravda, nástup do trimestra mu nevyhovoval z iného dôvodu, ako to, čo tvrdí odvolací súd. Peniaze od žalovanej nechcel vrátiť preto, lebo na školné si ich požičal, ale preto, lebo žalovaná program, do ktorého sa prihlásil, neotvorila, teda požičané peniaze akoby vyhodil len tak do vetra.

7.5. Nemožno sa stotožniť s názorom odvolacieho súdu obsiahnutom v 48. bode jeho rozhodnutia, že žalobca podanú žalobu založil na skutkovom tvrdení „odstúpenia“ od štúdia, čo má vyplývať z jeho listu zo 7. októbra 2012 a z toho dôvodu sa domáhať od žalovanej vrátenia školného, pretože aj keď žalobca v liste uvádza, že „odstupuje“ od štúdia, uvádza v ňom aj dôvody, prečo tak robí, ktoré sú takého závažného charakteru, že nie je možné na ne neprihliadať a vyhodnotiť ich, podanie je nutné posudzovať podľa jeho obsahu. Z dôvodov uvádzaných v žalobcovom liste predsa vyplýva, že žalovaná ho pozýva na zápis druhého, 2-ročného štúdia programu ACCP, s čím on nesúhlasí, lebo štúdium, do ktorého je pozvaný, je iné ako to, na ktoré on vyplnil prihlášku a je trojročné. Týmto oznámením dôvodov sa ohradil voči pozvánke na štúdium, s ktorým sa tiež oboznámil na internetových stránkach žalovanej, vedel o ňom, a ak by ho chcel študovať, tak by si na jeho štúdium vyžiadal prihlášku, no toto štúdium mu nevyhovovalo, tak si vyžiadal prihlášku na 3-ročné štúdium, do ktorého sa prihlásil. Žalobca tak žalovanej vytkol, že nepozvaním ho na zápis na 3-ročné štúdium, na ktoré vyplnil prihlášku mal za to, že na zápis do 3-ročného štúdia ho nepozvala preto, lebo ho v školskom roku 2012/2013 neotvorila. Takže dôvodom odstúpenia od 3-ročného štúdia bolo to, že ho žalovaná v školskom roku 2012/2013 neotvorila.

7.6. Podľa odvolacieho súdu, príslušná úprava všeobecných podmienok, ak upravujú nárok študenta - žalovanej za obdobie trvajúcej existencie záväzku po jednostrannom oznámení ukončenia štúdia zo strany študenta, potom sa nejedná o prípad predpokladaný v § 53 ods. 4 písm. e) OZ, lebo nárok na vydanie, vrátenie plnenia - školného má aj v prípade jednostranného odstúpenia od štúdia, čo je pravda, ale súd sa už nevyjadruje k situácii, aká vznikla v posudzovanom prípade, t. j. že žalovaná v rozhodujúcom období vôbec neotvorila 3-ročné štúdium ACCP. Ak však súd vychádza z opačného názoru, čo nepochybne vyplýva z obsahu jeho rozhodnutia, potom by jeho názor mohol mať opodstatnenie, no súd nemá pravdu. Žalobca od štúdia odstúpil preto, lebo to, na ktoré sa prihlásil, žalovaná neotvorila, a preto nárok na vrátenie školného by mal aj v prípade, ak by žalovanej neoznámil odstúpenie od štúdia. Jeho list zo 7. októbra 2012 je len formálnym prejavom ukončenia štúdia, ktoré ani len neexistovalo, nebolo vôbec otvorené, pretože neboli vytvorené podmienky na jeho štúdium, ponúknutá služba nebola poskytnutá vôbec, a preto nebolo možné neexistenciu, neposkytnutú službu ani len vyhodnotiť, či má alebo nemá vady a podľa toho ďalej postupovať.

7.7. Všeobecné podmienky v článku V bodu 3 síce neustanovujú, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej školné aj vtedy, ak si žalovaná nesplní svoj záväzok, ale po tom ako k tomu došlo, k zaplateniu školného, žalovaná už žalobcovi odmietla vyplatené školné vrátiť aj napriek tomu, že mu povedané jednoducho žalovanou sľúbenú možnosť študovať v 3-ročnom štúdiu ACCP neposkytla.

7.8. Žalobca sa nemôže stotožniť s názorom odvolacieho súdu obsiahnutého v bode 50. rozhodnutia, že súd prvej inštancie sa nemusel vyjadriť k žalobcovmu tvrdeniu odôvodňujúceho jeho nárok na vrátenie školného 2.300 eur preto, lebo žalovaná 3-ročný semestrálny študijný program ACCP neotvorila, a teda mu neposkytla dohodnuté plnenie. Žalobca má za to, že predovšetkým súd prvej inštancie, ktorý sa s jeho námietkou a týmto tvrdením žalobcu v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal, tak mal urobiť, nakoľko sa jedná o rozhodujúcu a najpodstatnejšiu časť jeho argumentácie o správnosti jeho tvrdení, čo stále platí. Ak odvolací súd tvrdí, že ide o také žalobcovo skutkové tvrdenie, na ktorom žalobca podanú žalobu nezaložil, a v priebehu konania na súde prvej inštancie nežiadal ani o zmenu žaloby zmenou rozhodujúcich skutkových tvrdení, čo bol dôvod, prečo súd prvej inštancie sa nemusel touto námietkou žalobcu zaoberať, právne neobstojí a takýto názor odvolacieho súdu je v rozpore s platnou právnou doktrínou.

7.9. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ uviedol, že by mal súd zodpovedať otázku podstatného právneho významu, keďže najvyššími autoritami ešte nebola zodpovedaná. Jedná sa o to, či možno požadovať od žalobcu ako laika bez právneho vzdelania s prihliadnutím na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah riadiaci sa ustanovením § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, aby predtým, ako žalobca písomne odstúpil od štúdia, na ktoré sa prihlásil preto, lebo podľa pozvánky bol pozvaný na iné štúdium čo aj explicitne z pozvánky vyplýva použitím slovného spojenia „pozvanie na 1. trimester“, v pozvánke výslovne uvedeného, a preto potvrdzujúce pozvanie žalobcu na iný študijný program, na aký sa prihlásil, mal pred zaslaním listiny, ktorú žalobca ako laik označil za odstúpenie od štúdia, najskôr žiadať o odstránenie vady poskytovaného plnenia, štúdia, na ktoré sa neprihlásil a požadovať plnenie, pozvanie do štúdia, na ktoré bol rozhodnutím žalovanej prijatý, do ktorého sa vyplnením prihlášky prihlásil, a až po márnom uplynutí lehoty na konvalidovanie vadného plnenia, alebo oznámením mu, že plnenie nie je schopný odstrániť, oznámiť žalovanej, že od dohodnutého plnenia odstupuje, s prihliadnutím aj na to, že sa jedná o špecifický, nie bežný prípad reklamácie dodania tovaru či služieb s vadou, najmä ak medzi stranami sporu nebola uzatvorená konkrétne zmluva a ich vzťah bol založený vyplnením prihlášky, ktorú žalovaná akceptovala vydaním rozhodnutia o prijatí žalobcu na príslušné štúdium.

7.10. Taktiež by sa mal odvolací súd vyjadriť k tomu, či list žalobcu zo 7. októbra 2012, ktorý žalobca ako laik označil ako odstúpenie od štúdia ... ale z jeho obsahu vyplývajú aj vytknuté dôvody, prečo tak robí, ktorým jedným z nich je aj to, že žalovaná ho nepozýva do ním vybraného študijného programu, do ktorého bol rozhodnutím žalovanej prijatý, či táto listina nemôže byť pokladaná v prvom rade za reklamáciu vadne dodaného plnenia, ktorá vada sa nedá odstrániť, a preto je aj zároveň listinou, ktorou prejavuje vôľu, akým spôsobom žiada neodstrániteľnú vadu dodaného plnenia, ako dôsledok podstatného porušenia právneho vzťahu, vyporiadať. Preto tvrdenie odvolacieho súdu v bode 53. jeho rozhodnutia, ktorým tvrdí, že ak žalobca mal za to, že žalovanou poskytnuté plnenie, aké si u žalovanej objednal, mal žiadať o poskytnutie riadneho plnenia, resp. vytknúť žalovanej konkrétne vady poskytnutého plnenia a uplatniť si konkrétne nároky z väd poskytnutého plnenia, čo však neurobil a v priebehu konania ani netvrdil, že by si z titulu vady poskytnutého plnenia u žalovanej nejaký nárok uplatnil, nemožno pokladať za zákonné a správne aj napriek tomu, že odvolací súd tvrdí aj to, že žalobca dňa 15. októbra 2012 takto poskytnutú službu žalovanej začal využívať, ponúknuté plnenie teda prijal a prvý semester aj riadne ukončil, pretože poskytnuté štúdium sa nerealizovalo ako 3-ročné štúdium, ale ako 2-ročné štúdium, teda žalobca mohol ukončiť trimester, nie semester.

7.11. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia oboch súdov zrušil a žalobe žalobcu vyhovel, alebo vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie, prípadne odvolaciemu súdu.

8. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadрила.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo aj „dovolací súd“ podľa § 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia

pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné zamietnuť.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

11. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

12. Dovolačí súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Dovolať vyvodzoval prípustnosť dovolania okrem iného aj z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sú nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13.3. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Žalobca v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal v dovolaní, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, tiež namietal nedostatky v procese

dokazovania (hodnotenie dokazovania) a zistenia skutkového stavu.

15. K námietke nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosti) rozsudku odvolacieho súdu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

16. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd k námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, a teda jeho nepreskúmateľnosti, môže len konštatovať, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu znátočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a preskúmaní rozsudku odvolacieho súdu (aj rozsudku súdu prvej inštancie) dospel k záveru, že jeho odôvodnenie nevybočuje z limitov spravodlivého procesu, je dostatočné, logické a primerané. Odvolací súd svoje potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil úvahami, ktoré sú zrozumiteľné, konzistentné a spätne preskúmateľné.

17. Podľa dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie má všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry, obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za nedostatočne odôvodnené. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

17.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd zdôvodnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 2.300 eur s príslušenstvom titulom vrátenia

školného, keď zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že právnym následkom jednostranného ukončenia štúdia zo strany žalobcu bol zánik záväzkov oboch zmluvných strán (až) dňom ukončenia akademického roku, žalobcovi tak nemohol vzniknúť nárok na vrátenie školného za daný akademický rok, čo napokon explicitne vyplýva aj zo znenia článku V bod 3 všeobecných podmienok. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, a prečo rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti doplnil aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 31. až 54.), ako aj odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie (body 32. až 42.) v kompletizujúcej jednote, nevyplyva nedostatočnosť, či nezrozumiteľnosť alebo nepresvedčivosť, ani absencia o skutkových a právnych záveroch podstatných pre jeho rozhodnutie, či taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľa.

18. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu nedostatočným odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18.1. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany sporu na spravodlivé súdne konanie.

19. Konkrétne pokiaľ dovolateľ uvádzal, že sa nemôže stotožniť s názorom odvolacieho súdu obsiahnutého v bode 50. rozhodnutia, že súd prvej inštancie sa nemusel vyjadriť k žalobcovmu tvrdeniu odôvodňujúceho jeho nárok na vrátenie školného 2.300 eur preto, že žalovaná 3-ročný semestrálny študijný program ACCP neotvorila, a teda mu neposkytla dohodnuté plnenie, lebo podľa dovolateľa súd prvej inštancie tak mal urobiť, lebo sa jedná o rozhodujúcu a najpodstatnejšiu časť jeho argumentácie. K čomu dovolací súd uvádza, že odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, tiež sa musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. V danom spore sa tak aj stalo, k čomu dovolací súd poukazuje nielen na bod 50. rozsudku odvolacieho súdu, ale aj na jeho bod 51. v znení „Napriek tomu nedá odvolaciemu súdu, nad rámec dôvodov, pre ktoré bolo potrebné žalobu zamietnuť uviesť, že ani samotné tvrdenie žalobcu, že žalovaná neposkytla žalobcovi dohodnuté plnenie, nezakladá samo osebe nárok žalobcu na vrátenie zaplateného školného; k tomu musí pristúpiť ďalšia právna skutočnosť, s ktorou je takýto právny následok spojený; jej existenciu žalobca v konaní netvrdil. K tejto otázke odvolací súd okrajovo tiež poznamenáva, že je pravdou, že žalovaná ponúkala v akademickom roku 2012/2013 dva programy, a to 2-ročné a 3-ročné štúdium ACCP s odlišnými podmienkami úhrady ceny štúdia, harmonogramom štúdia a dĺžkou štúdia, pričom 3-ročný vzdelávací cyklus bol rozdelený do semestrov a prebiehal súbežne s bakalárskym štúdiom na Fakulte informatiky Paneurópskej vysokej školy, 2-ročné štúdium bolo rozdelené do trimestrov a malo byť úplne nezávislé od harmonogramu štúdia Paneurópskej vysokej školy. Žalobca si podal prihlášku na štúdium kariérneho vzdelávacieho programu ACCP súbežne s bakalárskym štúdiom v odbore aplikovaná informatika na Fakulte informatiky Paneurópskej vysokej školy, teda na 3-ročné štúdium, ktoré malo prebiehať súbežne s bakalárskym. Mal za to, že toto nebolo otvorené, nakoľko dostal pozvánku na štúdium do 1. trimestra ACCP. Z vyjadrení žalovanej už v konaní

na súde prvej inštancie (napr. záverečná reč) a tiež v odvolacom konaní však vyplynulo, že 2-ročný a 3-ročný program ACCP bol obsahovo totožný, preto sa oba programy volali ACCP. Jedinou zmenou v danom konkrétnom roku bolo, že žalovaná sa dohodla s vysokou školou na 3-ročnom programe s tým, že program ACCP časovo zosúladia s ich bakalárskym štúdiom; tomu prispôbili aj podmienky a na to spustili reklamnú kampaň. To, v čom sa teda odlišovalo 2-ročné a 3-ročné štúdium bolo časové obdobie a platobné podmienky na kalendárne roky. Keďže v danom roku 3-ročné štúdium otvárali prvýkrát a niekoľko rokov predtým ponúkali iba 2-ročné štúdium, tak aj v e-mailovej komunikácii uviedli „Pozývame Vás na trimester“. Štúdium, ktoré otvorili v akademickom roku 2012/2013 sa ale zhodovalo so semestrom. Aj v prezenčnej listine mali uvedené „trimester“, lebo mali materiály, ktoré už mali štandardne pripravené a používali ich už predtým. Časovo sa to ale zhodovalo so semestrom. Otvorili teda 3-ročné štúdium. Je tiež pravdou, že obe skupiny spojili do rovnakého časového harmonogramu, avšak prispôbili to 3-ročnému štúdiu; dĺžka štúdia bola ekvivalentom 3-ročného štúdia, nebol žiaden trimester, pretože to nebolo ani technicky možné; prvý semester trval do januára; ak by to bol trimester, štúdium by nemohlo skončiť v júni (je všeobecne známe, že prvý semester tzv. zimný, trvá zvyčajne od septembra do januára a druhý semester, tzv. letný, trvá od februára do júna, pozn. odvolacieho súdu). Prvý semester tohto 3-ročného štúdia teda bol otvorený a žalobca ho plnohodnotne absolvoval. Harmonogram výučby študentov 2-ročného a 3-ročného štúdia bol zjednotený a zrealizovaný v súlade s harmonogramom 3-ročného štúdia; všetci študenti bez ohľadu na splátkový kalendár skončili v 1. polroku roku 2015.“ Presvedčivosť uvedeného záveru odvolacieho súdu umocňuje aj bod 52. tohto rozsudku, v ktorom odvolací súd poukazuje na listinné dôkazy založené v spise potvrdzujúce tvrdenia žalovanej, že v akademickom roku 2012/2013 bol otvorený 3-ročný študijný program ACCP. Podľa dovolacieho súdu z obsahu spisu, ani rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, že by neozrejmiť, resp. sa nevysporiadal, či žalovaná ne/otvorila 3-ročný študijný program tak, ako to dovolateľ namietal, preto nemožno považovať rozhodnutie odvolacieho súdu z tohto dôvodu za nepreskúmateľné.

20. K námietkam dovolateľa, že odvolací súd sa mal vyjadriť k tomu, či list žalobcu zo 7. októbra 2012, ktorý žalobca ako laik označil ako odstúpenie od štúdia (...), ale z jeho obsahu vyplývajú aj vytknuté dôvody, prečo tak robí, jedným z nich je aj to, že ho žalovaná nepozýva do ním vybraného študijného programu, do ktorého bol rozhodnutím žalovanej prijatý, či táto listina nemôže byť pokladaná v prvom rade za reklamáciu vadne dodaného plnenia, ktorá vada sa nedá odstrániť, a preto je aj zároveň listinou, ktorou prejavuje vôľu, akým spôsobom žiada neodstrániteľnú vadu dodaného plnenia, ako dôsledok podstatného porušenia právneho vzťahu, vyporiadať (bližšie pozri bod 7.10. tohto rozhodnutia), dovolací súd poznamenáva, že z obsahu odvolania takto žalobcom formulované odvolacie námietky nevyplývajú (najmä, že list žalobcu zo 7. októbra 2012 možno považovať za reklamáciu vadne dodaného plnenia a s tým spojené dôsledky), žalobca prezentuje túto argumentáciu prvýkrát až v dovolaní aj napriek tomu, že bol zastúpený advokátom v konaní.

20.1. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a zaujal k nim správny právny záver. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych opravných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, teda vecne (argumentačne), čo znamená, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietal už v rámci riadneho opravného prostriedku, a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom v jeho neprospech (R 73/2019).

20.2. Ak potom žalobca predmetné dovolacie námietky neuplatnil v odvolacom konaní v rámci ochrany svojich práv, nemôže ich dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmať rozsudok súdu prvej inštancie, prípadne jeho procesný postup v konaní namiesto odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť (obdobne tiež sp. zn. 7Cdo/161/2019, 4Cdo/122/2020, 4Cdo/40/2019, 8Cdo/140/2018, 8Cdo/157/2018). Preto dovolací súd na uvedené námietky žalobcu v súvislosti s vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP neprihliadol.

21. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým oba sudy nižšej inštancie dospeli, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie sporu túto vadu zmatečnosti nezakladá (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017), tento právny záver považuje i ústavný súd za akceptovateľný (I. ÚS 61/2019). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

22. Z dôvodov vyššie uvedených dovolací súd môže len konštatovať, že dovolanie žalobcu namietajúceho vadu podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu je síce v tejto časti prípustné, ale nie je dôvodné, pretože táto vada zistená nebola.

23. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní namietal nedostatky v procese dokazovania (hodnotenia) a zistenia skutkového stavu, k tejto námietke dovolací súd po preskúmaní spisu vrátane rozsudku odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) dospel k záveru, že procesný postup odvolacieho súdu hodnotiac ho v celkovom kontexte vrátane procesu dokazovania sa nevymykal zo zákonného rámca CSP a bol vedený spôsobom, ktorým dovolací súd neznemožnil žalobcovi realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

23.1. K dokazovaniu dovolací súd pripomína, že ide o časť civilného súdneho konania, v rámci ktorého si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Strany boli povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci. O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov (ale aj tých, ktoré nie sú navrhované) budú vykonané, prípadne akým spôsobom, rozhoduje výlučne súd, a nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Procesné oprávnenie navrhovať dôkazy žalobca v danom spore aj využil, nebolo mu odňaté. Pokiaľ sudy nižšej inštancie opierali svoje zistenia o vykonané dôkazy, ktoré ale nevyhodnotili podľa predstáv žalobcu, nešlo o postup vylučujúci, či znemožňujúci žalobcovi realizáciu procesných práv priznaných mu CSP. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 základných princípov CSP a § 191 ods. 1 CSP), čo znamená, že záver, ktorý si sudca (senát) z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP (viď R 42/1993), resp. § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany (žalobcu), resp. strán sporu.

23.2. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre prijatie záveru, že dovolací súd neuviedol, z akých dôkazov vychádzal, o ktoré dôkazy svoje rozhodnutie opiera (ako to tvrdil dovolateľ), keď v posudzovanom spore dovolací súd predovšetkým akcentuje, že dovolací súd na prejednanie odvolania žalobcu nariadil pojednávanie (dňa 12. septembra 2023, 7. novembra 2023 a 28. novembra 2023), na ktorom v potrebnom rozsahu zopakoval dokazovanie výsluchom žalobcu a listinami, ktoré tvoria súčasť spisu, za súčasného splnenia podmienok podľa § 204 CSP (pozri bod 31. rozhodnutia krajského súdu). Dovolací súd týmto procesným postupom vytvoril stranám (aj žalobcovi) priestor, aby sa mohli ústne na pojednávaní k meritu veci vyjadriť, aby sa mohli vyjadriť k tvrdeným skutočnostiam a vykonaným dôkazom, prípadne navrhnúť na ich vyvrátenie dôkazy, aby sa tak vyjadrili k skutkovým zisteniam a z nich vyplývajúcej aj právnej závere. Z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu (predovšetkým body 39. až 48. jeho rozhodnutia) jasne a zrozumiteľne vyplýva, aké dôkazy dovolací súd vykonal (bod 31. rozsudku odvolacieho súdu), z ktorých aj vychádzal, ako ich hodnotil a aké skutkové zistenia z nich vyvodil.

24. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní majoritne spochybňoval vykonané dokazovanie a zistenie skutkového stavu a navádzoval vlastné hodnotenie dôkazov a zistenie skutkových okolností smerujúcich k založeniu svojho názoru na právne posúdenie sporu a úspechu v spore (pozri body 7.1. až 7.7. tohto rozhodnutia) s akcentom na posúdenie „odstúpenia od štúdia“ a ne/otvorenia 3-ročného štúdia, čo malo byť podľa dovolateľa dôvodom odstúpenia tvrdiac, že má nárok na vrátenie žalovanej sumy z dôvodu, že mu nebola ponúknutá služba vôbec poskytnutá, dovolací súd pripomína, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné. Podľa názoru dovolacieho súdu uvedená námietka dovolateľa predstavuje jeho prostý nesúhlas s vyhodnotením dôkazov, skutkovým a právnym záverom, keď sa dovolateľ bez ďalšieho nestotožňuje so záverom súdov nižšej inštancie, že právnym následkom jednostranného ukončenia štúdia z jeho strany bol zánik záväzkov oboch zmluvných strán (až) dňom ukončenia akademického roku, preto mu nemohol vzniknúť nárok na vrátenie školného za daný akademický rok v súlade s článkom V bod 3 všeobecných podmienok, čo nepredstavuje zmatečnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

25. Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Uvedenú dovoláciu námietku bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmatečnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v danom prípade odvolaciemu súdu (aj súdu prvej inštancie), pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na už dávnejšiu judikatúru najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) a ďalšiu na ňu nadväzujúcu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu (pozri rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023), ktorá nepovažovala prípadnú neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmatečnosťnú vadu konania. Aj aktuálne podľa CSP platí, že dôvodom zakladajúcim zmatečnosťnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP nie je nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval ústavný súd a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

25.1. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu dovolací súd nie je oprávnený, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolanie na takých argumentoch nestálo a dovolací súd ex officio (z úradnej povinnosti) dané vady sám nevyhľadáva.

25.2. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že také pochybenia súdov v procese dokazovania, ktoré by znemožnili žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP z obsahu spisu vrátane rozsudkov

súdov nižšej inštancie nevyplýva, preto dovolanie žalobcu v tejto časti ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

26. Dovolateľ zároveň namietal dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

26.1. Pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnú, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním (ďalej aj „kľúčová otázka“). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

26.2. Riešenie skutkovej otázky (*quaestio facti*) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (*quaestio iuris*) prebieha v procese právneho posudzovania vecí, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej aplikácii na podklade skutkových zistení (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

27. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

28. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

29. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, o d vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (pozri sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/38/2019, 4Cdo/32/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/25/2018, 8Cdo/100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

30. Povinnosťou dovolateľa pri vymedzení dovolacieho dôvodu v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 CSP je okrem povinnosti výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, aj povinnosť konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu

právnú otázku správne vyriešiť. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu, v opačnom prípade dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. f) CSP.

31. Dovolateľ v dovolaní vymedzil prípustnosť svojho dovolania s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP ohľadom nesprávneho vyriešenia otázky „či možno požadovať od žalobcu ako laika bez právneho vzdelania s prihliadnutím na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah riadiaci sa ustanovením § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, aby predtým, ako žalobca písomne odstúpil od štúdia, na ktoré sa prihlásil preto, lebo podľa pozvánky bol pozvaný na iné štúdium čo aj explicitne z pozvánky vyplýva použitím slovného spojenia „pozvanie na 1. trimester“, v pozvánke výslovne uvedeného, a preto potvrdzujúce pozvanie žalobcu na iný študijný program, na aký sa prihlásil, mal pred zaslaním listiny, ktorú žalobca ako laik označil za odstúpenie od štúdia, najskôr žiadať o odstránenie vady poskytovaného plnenia, štúdia, na ktoré sa neprihlásil a požadovať plnenie, pozvanie do štúdia, na ktoré bol rozhodnutím žalovanej prijatý, do ktorého sa vyplnením prihlášky prihlásil, a až po márnom uplynutí lehoty na konvalidovanie vadného plnenia, alebo oznámením mu, že plnenie nie je schopný odstrániť, oznámiť žalovanej, že od dohodnutého plnenia odstupuje, s prihliadnutím aj na to, že sa jedná o špecifický, nie bežný prípad reklamácie dodania tovaru či služieb s vadou, najmä ak medzi stranami sporu nebola uzatvorená konkrétne zmluva a ich vzťah bol založený vyplnením prihlášky, ktorú žalovaná akceptovala vydaním rozhodnutia o prijatí žalobcu na príslušné štúdium.“

32. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal tým, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či žalobca v podanom dovolaní vôbec nastolil právnú otázku, resp. ním nastolená právná otázka je taká otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

33. Dovolací súd posudzujúc dovolaťom formulovanú otázku aj v kontexte obsahu podaného dovolania (§ 124 CSP) dospel k záveru, že ide o otázku závislú od posúdenia konkrétneho sporu, dôkazov a skutkových okolností zistených v tomto konkrétnom spore, pretože v podstatnom vyjadruje nespokojnosť dovolaťa s priebehom dokazovania, jeho hodnotenia a zistenia skutkového stavu odvolacím súdom a jeho následného právneho posúdenia. Dovolateľ sa ním formulovanou otázkou pýta s prihliadnutím na spotrebiteľský vzťah a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka na jeho možnosti a postup po prihlásení na štúdium vyplnením prihlášky a zistení (podľa neho) aj podľa pozvánky, že bol pozvaný na iné štúdium (najmä čo do časového rozloženia štúdia a rozvrhu vyučovacích hodín) ako štúdium, na ktoré sa prihlásil, keď dovolať vyhodnocuje dôkazy a vyvodzuje z nich vlastný skutkový záver, čo znamená, že dovolať vkladá do nastolenej otázky vlastný skutkový predpoklad (bez zreteľa na zistenia odvolacieho súdu v posudzovanom spore, pozri bod 51. a 52. rozsudku odvolacieho súdu). Tento skutkový predpoklad bol pre žalobcu dôvod na odstúpenie od štúdia u žalovanej, v ktorej súvislosti sa žalobca pýta, či pred týmto odstúpením mal požadovať odstránenie vady poskytovaného plnenia v určitej lehote a až po jej márnom uplynutí oznámiť žalovanej odstúpenie od dohodnutého plnenia s prihliadnutím na žalobcom identifikované špecifiká vzťahu medzi sporovými stranami, ktorý vzťah vznikol vyplnením prihlášky žalobcom a jej akceptovaním žalovanou vydaním rozhodnutia o prijatí žalobcu na príslušné štúdium.

34. Z uvedeného je tak zjavné, že nosnou argumentáciou žalobcu pri formulovaní právnej otázky podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP bolo spochybňovanie skutkových záverov odvolacieho súdu najmä čo do časového rozloženia štúdia a rozvrhu vyučovacích hodín s akcentom na dôkaz pozvánky na štúdium a z nej podľa dovolaťa vyplývajúceho záveru o pozvaní na iné štúdium (študijný program) ako štúdium, na ktoré sa prihlásil, ktoré argumenty dovolaťa pretavené do nastolenej otázky indikujú, že dovolať vo svojej podstate namietal voči skutkovým zisteniam odvolacieho súdu, ktoré dovolací súd nie je oprávnený preskúmať a ani formulovať nové skutkové závery, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (porovnaj § 442 CSP). Dovolací súd nie je treťou inštanciou, primárne je súdom právnym, nie skutkovým, a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s.

432).

34.1. Dovolací súd navyše poukazuje na konštatovanie odvolacieho súdu v bode 50. odôvodnenia jeho rozhodnutia, že pokiaľ žalobca v priebehu konania na súde prvej inštancie začal tvrdiť, že nárok na vrátenie školného 2.300 eur má z dôvodu, že žalovaná 3-ročný semestrálny študijný program ACCP neotvorila, a teda mu neposkytla dohodnuté plnenie, pričom namietal, že súd prvej inštancie sa s týmto tvrdením v napadnutom rozsudku nijako nevysporiadal a podstatnú časť svojej odvolacej argumentácie založil na odôvodňovaní správnosti práve tohto tvrdenia, ide o skutkové tvrdenie, na ktorom žalobca podanú žalobu nezaložil a v priebehu konania na súde prvej inštancie nežiadal ani o zmenu žaloby zmenou rozhodujúcich skutkových tvrdení. Toto tvrdenie žalobcu preto nemohlo mať žiadnu relevanciu k predmetu sporu tak, ako ho žalobca vymedzil podanou žalobou. (...)

34.2. Podľa odvolacieho súdu žalobca podanú žalobu založil na tom skutkovom tvrdení, že listom zo 7. októbra 2012 „odstúpil“ od štúdia a z toho dôvodu sa domáhal od žalovanej vrátenia školného. Odvolací súd zdôraznil, že sa nejedná o právny úkon odstúpenia od zmluvy, ktorého právnym následkom je zrušenie zmluvy od začiatku podľa § 48 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolacieho súdu z obsahu listiny zo 7. októbra 2012 označenej ako „odstúpenie“ od štúdia vyplýva, že toto „odstúpenie“ od štúdia je jednostranným ukončením štúdia podľa článku V písmeno b) Všeobecných podmienok, ktoré upravujú podmienky jednostranného ukončenia štúdia a žalobca aj v konaní na odvolacom súde potvrdil, že tomuto právnemu úkonu žiaden iný význam neprisoval. Z obsahu článku V bod 2 Všeobecných podmienok zároveň vyplýva, že pri jednostrannom ukončení štúdia zo strany študenta, záväzky strán zanikajú dňom ukončenia akademického roku, v ktorom bolo žalovanej doručené oznámenie o ukončení štúdia; je pritom bez významu, či sa študent v danom akademickom roku výučby zúčastňoval alebo nie. Z obsahu článku V bod 1 písmeno b) Všeobecných podmienok je zároveň zrejmé, že študent má možnosť jednostranným právnym úkonom ukončiť štúdium v ktoromkoľvek jeho štádiu a z akéhokoľvek dôvodu. Je potom nutné konštatovať, že samotné dôvody, ktoré žalobca uviedol v listine zo 7. októbra 2012, či vnútorná pohnútky, ktorá žalobcu viedla k ukončeniu štúdia podľa článku V bod 1 písmeno b) Všeobecných podmienok, sú bez právnej relevancie. A pretože právnym následkom jednostranného ukončenia štúdia zo strany žalobcu bol zánik záväzkov oboch zmluvných strán (až) dňom ukončenia akademického roku, žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na vrátenie školného za daný akademický rok, čo napokon explicitne vyplýva aj zo znenia článku V bod 3 Všeobecných podmienok. K tomuto záveru napokon dospel aj súd prvej inštancie (...). (pozri bod 48. rozsudku odvolacieho súdu).

34.3. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolateľom naformulovaná otázka postavená na jeho vlastnom hodnotení dôkazov a skutkovom závere nemôže predstavovať právnu otázku, ktorú dovolací súd riešil a na jej vyriešení spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu v merite sporu. Argumentácia dovolateľa vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predstavuje iba polemiku s rozhodnutím odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie, resp. ide o námietky, ktoré sa týkajú spochybňovania správnosti skutkových zistení. Nesprávnym zistením skutkového stavu, prípadne len samou polemikou s rozhodnutím súdu nie je možné podľa Civilného sporového poriadku vymedziť dovolací dôvod, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia kľúčovej otázky odvolacím súdom, ktorá argumentácia v dovolaní absentuje. Ak dovolateľ namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom, a tak spochybnenie skutkovej otázky, touto nesprávnosťou nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

35. Dovolací súd tak uzatvára, že pokiaľ dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. b) CSP neformuloval a nekonkretizoval žiadnu relevantnú právnu otázku, čo znamená, že dovolacie dôvody dovolateľ nevymedzil zákonným spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, preto dovolací súd jeho dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP bez toho, aby sa zaoberal jeho dôvodnosťou.

36. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu ohľadom

namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP je síce v časti prípustné, ale nie je dôvodné, v časti je neprípustné a ohľadom namietajúceho nesprávneho právneho posúdenia sporu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je neprípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

37. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP), avšak v danej veci dodáva, že v dovolacom konaní vznikol žalovanej zásadne nárok na náhradu trov dovolacieho konania v zmysle § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná v dovolacom konaní ale bola nečinná, trovy dovolacieho konania si neuplatnila a z obsahu spisu vyplýva, že jej trovy dovolacieho konania nevznikli, preto v súlade so svojou judikatúrou dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania žalovanej tak, že jej nárok na ich náhradu nepriznal (R 72/2018).

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.